

QUAE SACRORUM SEDE
EMENDATORUM BELLI
DIRUTA FLAMMIS III.
EID OCTOBR CDDCCLX
MAXIMO NOS MOERO
RE AFFECTIT.

Hálaadás

a Pozsonyi Úti Református
Egyházközség állandó kiadványa

FRIDERICVS IN ILLINOVS IV REX PORTAVIT
OCTOBR D XXXI INDVLGENTIS ROMANIS
REFORMATIONIS SACRORVM PRAEVALENTIAS
VAVI S EX SEPTIERI ATOVE ILLAS THIS

IVVA MARTIVS LYBIENSIS A DOMI NATA
IMPVGNANDIS THESES AFFINIT LXXXVI
CUNDO VASTATA REFEIT SIGIS EMERAVIT
OSCRIBI POSSIT A DOMI MOCERAVIT

Laus viventi Deo – ki nem mondottan a hatodik reformációi jelmondat.
Összeköt bennünket, mint egy híd pillérei, Dávid királlyal, az
Ószövetség üzeneteivel, a Genfi – Kálvin által propagált – zoltárokkal,
Szeneci fordításával, itt a Pozsonyi úton és szerte a világon mindenütt,
hiszen világörökség, ahol hangzik és szívesen hangzik.

„A gyermek nem halt meg, csak alszik.”
Márk 5,39

Aggasztó, egy presbitertársam így mondta, ilyen ez az időszak. Hírcsatornáink megint a vírustól hangosak. Elment közülünk Jenő bácsi, tiszteletbeli főgondnokunk, a minden élők útján. Gyülekezeti tagok betegségeiről hallunk. Talán ezen a fura őszidőn mi is odaállunk a gyógyuló Jairus-család mellé. Az érkező Jézust értetlenkedve kinevetjük.

Mert más az Ő látása, unortodox. Titokzatos, mint lejjebb Nemes Nagy Ágnes verse. A holtban alvót lát, a siratódalban zsoltárt. Apropó, zsoltár. Dicsőség az élő Istennek – nagytiszteletű úr zsoltárszerű szavai után gyülekezetünk két tagja mondja el személyes reformáció-élményét. Legyen olvasásukon áldás, vigasztalás és új erő a különös 2020 őszén.

Mátyás Imre, presbíter

Szószék

Imádság, 2020. október 25.

Megszoktuk Uram, és ez valahol szent megszokás, hogy most már hetek óta minden vasárnap megköszönjük, hogy még van lehetőség tartani templomodban istentiszteletet. Hogy jövő héten lehetséges-e, nem tudjuk, de ma igen, és nagy hála érte.

Berkesi Gábor

1Péter 3,8-12, 2020. október 18.

Nem könnyű dolog szeretni. A szeretetet tanulni kell, és a szeretetnek megvannak az érzelmi lépései az életünkben. Szükség van arra, hogy tanuljunk egyetérteni, együttérezni, legyünk képesek megrendülni, és egy meglepő negyedik: legyen bennünk alázat. (...) Meg kell tanulnunk egybehangzóan gondolkodni. Meg kell tanulnunk egy, közös nyelven beszélni. Meg kell tanulnunk érteni egymást, és nem elbeszélni egymás mellett. Meg kell tanulnunk odafigyelni egymásra.

Székely Tamás

Laus viventi Deo!

Az 1990-ben 38 év kényszerű Csipkerózsika álmából felébredt és újraindult budapesti Baár-Madas Gimnázium címerében olvasható egy pár szavas kis latin mondat: Laus viventi Deo (magyarul: dicsőség az élő Istennek). A Felvidékről indult polihisztor zseni, az Európát gyalogosan keresztül-kasul vándorló áldott „csavargó”, Kálvin Institutio-ját magyarra fordító, az első latin-magyar szótárat összeállító Szenczi Molnár Albertből szakadt fel ilyen formán a csendesen euforikus hálaadás. Nem egészen 100 nap alatt franciából magyarra fordítani az áldott énekes verseket, a Zsoltárokat, mind a 150-et, figyelve a rímekre, szótag és hangjegyszámra, prozódiaira (beszéd és zenei hangsúly egybeesésére) valóban emberfeletti.

Találó és nagyon is ideillő ez a kifejezés, emberfeletti. Az ember felett való Úrtól jött és jön az erő és az áldás. Mennyi szenvedés, nélkülözés árán készült el a zsoltárfordítás,

mégis Szenczi Molnár Albert nem magáról beszél, távol áll tőle a beteges öndicséret. Nem ő, a fordító, a fontos, hanem az éltető, erőt adó kegyelmes Úr. Tanít ez a jelmondat élni, önmagunkban az életben helyet találni, légvárak helyett biztos jövőt látni, lehiggadni, bölcsebben értékelni, állandó zokszavak helyett a kicsit is megköszönni, a sokért nagy hálát mondani.

Valószínű, hogy a karácsonyi angyalkar Betlehem-mezsei éneke ihlethette e mondat megfogalmazásakor: „Dicsőség a magasságban Istennek,

s a földön békesség...” Lukács 2,14. Bizonyára ő is továbbgondolta a mennyei kórusművet, Laus viventi Deo, és csak neki az elvégzett heroikus munkáért, nem önmagának vindikált dicséret, gyarló emberi elismerésvágyak szerint. Fakadjon az őszinte tiszta istendicséretből maradéktalan békesség. Az az eiréné, amely indokolatlan, mely ott is hat és hatalom, ahol a „luciferi diszharmonia” látzólag már mindent hatalma alá vont.

Genfi Zsoltárok a protestáns világorökség részei, úgy ünnepeken, mint vasárnapokon, vagy szürke munkás hétköznapiokon. Két rövid példa:

Hollandiában járva egy alkalommal egy hétköznapi délelőtt Amszterdam kikötőjében vártuk a sétahajó megérkezését. Fellépve a fedélzetre dúdolni kezdtük magyar nyelven a 134. Zsoltárt. Házigazdánk azonnal bekapcsolódott a maga ékes holland nyelvében, majd kihajolt a kormányosfülke ablakán a kapitány, és ő is velünk dörögte. Pár másodperc és hozzánk csapódott egy háromtagú amerikai kis család és angolul folytatták velünk együtt, bármiféle megbeszélés és szervezés nélkül. Ott, abban a pillanatban megvalósult a trilinguis zsolttáruklő spontán öklunené.

Fiatal pályakezdő lelkészként meghívást kaphattam a Magyar

Televíziótól, hogy vegyek részt Sütő András Anyám könnyű álmot ígér című művének tévéfelvételén. Az volt a kérés, hogy tanítsam meg színészeknek, statisztáknak a temetési jelenetre a 90. zsolttáruklő első és második versét („Tebenned bíztunk eleitől fogva...”). Belépve az olvasóterembe hamar gátlásossá lettem, neves színművészek, köztük Töröcsik Mari, Tordy Géza, Szabó Sándor, Bihari József és mások társaságában, s velük rengeteg statisztá egyútt. „Ezeknek én fogok tanítani” – kicsinyhitűsködtem, de ha már vállaltam, tenni kellett. Kezdtém bemutatni az éneket, azt gondolván, talán senki sem ismeri. Ateista időket éltünk, más világ volt az. Legnagyobb megdöbbenésemre a harmadik hangtól szinte mindenki teli torokkal fújta a mi himnikus zsolttáruklőnkat. Zengett a próbaterelem: „...és te megmaradsz minden időben”. Színész és statisztá, rendező és segédrendező egyútt. Döbbenetes élmény volt: ekkora a mi közös kincsünk? Azóta is hány és hány Istentiszteleten, temetésen hangozhatott fel és adott emberen túli bátorítást, vigasztalást, jövőképet!

Laus viventí Deo – ki nem mondottan a hatodik reformációi jelmondat. Összeköt bennünket, mint egy híd pillérei, Dávid királlyal, az Öszöveltség üzeneteivel, a Genfi – Kálvin áltál propagált – zsolttáruklőnkal,

Szenczi fordításával, itt a Pozsonyi úton és szerte a világon mindenütt, hiszen világörökség, ahol hangzik és szívesen hangzik. Nyári ifjúsági és gyermektáborunkban a vizsolyi templomkertben megálltunk tisztelgésre két szobor között: Szenczi Molnár Albert és Károli Gáspár alakja között. Meghatódtunk: hogy van magyar nyelv, magyar ének. Íme, ott állhattunk a két reformátor alakja között és megerősítő tapasztalat volt: ez az örökség az, amit tovább kell vinnünk, ez az az út, amin járnunk kell. Adja az Úr, hogy az idők végezetéig hangozzék a zsoldár!

Berkesi Gábor

2. Dicsérjétek őt kürtben, /: Ékes éneklésekben; Hegedűkben, lantokban És hangos citerákban Az Úrnak zengedeztetek! Sípokban, orgonákban, /: És más szép muzsikákban Örvendjétek az Istennek!

3. Az Urat cimbalombokban /: És egyéb szerszámokban Mindnyájan dicsérjétek, Citerát pengesetek, Az Úr szent nevét dicsérvén! Minden lelkes állatok, /: Istent magasztaljátok: Dicsőség Istennek! Ámen.

Béza T., 1519–1605.

Mind a százötven zsoldár szövegét magyar nyelvre fordította Marot Kelemen és Béza Tódor francia verséből napjai közötti időben, tehát nem egészen száz nap alatt ezt írta naplójába: „Laus viventi Deo” (Dicsőség az élő

Ima

2020. október 31-ére

Csak Benned akarok lenni Krisztusom, egyedül Benned akarok lenni Szabadítóm, Megváltóm, mert Benned lenni az új teremtés:

Teljes megújulás, melyben a régi elmúlik, s minden újjá lesz. Újjá lesz a szeretet, hiszen szívünkbe írod a törvényedet: a szeretetet, a teljes odaszánás normáját, legyen az döntés, érzélem, vagy izmaimat terhelő vállalás! Újjá lesz a szeretet, s meglátom embertársamban magamat, magamat, bűneitől összetört lelkemet, kit kegyelmed felemelt, mikor irgalmadért esdekelt, s így embertársamban is tudom szeretni az emberit, a törekenyt, a megmentésre szoruló, az értékeset, akiért Krisztussal együtt mindent odaadott az Isten.

Teljes a megújulás, melyben a régi elmúlik, s minden újjá lesz. Új lesz az egyház és új lesz a világ, prédikálásunkat megtölti az igazság: az egyedül Szentírásunkból megismerhető valóság, emberlétünk, mely szinte végeláthatatlan válság, mégse megoldhatatlan nyomorúság, mert megváltásod szabadításod valódi szabadság!

Teljes a megújulás, melyben a régi elmúlik, s minden újjá lesz. A vi-

lág is megtanulja mi az, ami igazán fontos, élni, túlélni, egymással őszintének lenni, barátoknak s ellenségnek egyaránt kezet nyújtani, valóban megélni a pillanatot, korlátok között is korlátozhatatlanságot, felelőtlen önző kis világunkban, felelős valóban érzékeny egymásra hangoltságot, néha rohanás között is megállni, s a kérdést feltenni: tényleg érdemes ezt úzni?

Teljes a megújulás, melyben a régi elmúlik, s minden újjá lesz. Ezt egyszer már elvégezte a kereszt, reformátorok újra páli egyszerűséggel hirdették a megfeszített Krisztust, s ma talán a mindnyájunk torkát szorongató fojtó félelemben újjá lehet minden:

Adj új teremtetést, igaz megbékélést Urunk, teremtsd újjá, nyugtasd meg bennünk a sokszor indultoktól szaggatott lelket, zajos hazug világunkba adj igaz csendet, állítsd helyre az összekuszálódott rendet, könyörgünk e fájdalmas kaotikus időben teremts újjá bennünket, embereket, erősítve bennünk a hitet és reménységét, Lelked világosságával oszlasd a bennünk levő sötétséget! Formáld újjá bennünket, Te ki megteheted, s legyen Tied minden dicséret! Ámen.

Székeley Tamás

Az alvóhoz

Te ismeretlen és ruhátlan
te kelsz ki minden hamuból.

Te vagy a hetedik szobában,
nem haltál meg, csak aluszol.

Csak aluszol, háncsból az ágyad,
körül a hamuszín falak,
roncs függöny ád a némaságnak
nagy, mozdulatlan szárnyakat.

Nem mozdulok.

Csak, mint áramló, lassu rendek,
csak alvó látomásaid kerengnek,
mint láthatatlan csillagok.

Ébredj, ébredj. Mutasd a vállad.

Sebesülten is megtalállak.

Szólj, hogy szólhassak holtomiglan.

Mondd, mondd el végre, merre jártál

kimondhatatlan álmaidban.

Nemes Nagy Ágnes

In memoriam Barátossy Jenő

Életmozgások egy csodálatos házasságból is (részlet)

Én „csak” arról a Jenő bácsiról tudok hitelesen megemlékezni, akit együtt ismertem és szerettem meg drága feleségével, Editkével. Előttem van egy kis, házi nyomtatású írás; a címe: Beszámoló Edittel eltöltött életpünkről, és miközben újraolvasom – már sokadjára –, felidéződik a különösen szoros kötelékkel, ritkán tapasztalt egységben és harmóniában egymáshoz tartozó, kedves pár nem mindennapi sorsa.

Először Editkét ismertük meg. Ő kereste a lelki támogatást a Pozsonyi úti gyülekezet bibliaórák közösségében; alázattal, kedves egyszerűséggel mutatkozott be, törekenyen, kicsit megfáradtan érkezett, de hitbizonyosságáról hitelesen tanúbizonyosságot téve vallott megváltó Krisztusáról, a Benne újjászületettek belső békéjéről. Aztán néhány hét elteltével

megjelent a gyülekezetben Jenő (ő többnyire így említette), a házastársa is. Ezt követően szinte mindig együtt jöttek az alkalmakra, ám a férj egyre többször tartott helyszíni szemlélt napközben is; mérnökként vizsgálódva mérte fel az épületegyüttes műszaki állapotát, listázta a legszükségesebb teendőket, majd „beindult”, aktívan munkálkodni kezdett: kalkulált, forrásokat keresett, beruházókkal tárgyalta, felújítási folyamatokat szabályozott. Hamarosan ő lett a Pozsonyi úti gyülekezet főgondnoka. Közben minden hétközi alkalmon megjelent drága Editkéjével, és ha megkérték, bibliaórát is tartott; mindig összefogottan, röviden, a lényegyet kiemelően magyarázta az Igét.

Közben Barátossy Jenő mindannyiunk Jenő bácsijává vált. Pedig nem volt bácsis; élénk szemei fiatalos kacsintásokkal, olykor tréfás mimikáival tették elevenen reagálóná megnyerő arcát.

Néhány idézet a már említett beszámoló bevezető soraiból: „Csodálatosan szép és boldog házasságom volt Edittel 63 éven át! Annyi

szertetet, örömet sugárzott felém, gyermekei, szerettei és környezete felé, hogy a fájdalom elviselése nemcsak nemesíti az embert, hanem mások számára is példát mutathat... Ajándék volt mellette és Vele élnem. Igen, nemcsak földi életem társa, hanem Angyalom is volt". „Soha nem tette fel a kérdést, velem miért történik mindez, hanem elfogadta a sok igaztalan szenvedést”; „Életemben nem talákoztam hasonlóan szeretetet sugárzó, mások felé is forduló, szerény, szelíd emberrel, mint Ő”.

A mikor el kell engedni a drága hitvest, és Jenő bácsi mélységesen gyászol, emlékezik, de tartja magát, pontosabban tartja őt az Úr, hitbizonyossága töretlen. Újra meg újra elolvassa azt a különös ajándékként kapott levelet, amely neki szól, és amelyre Editke halála után bukkant rá felesége Bibliájába rejtve. Kétlem, hogy valaha kapott más is ehhez hasonló posztumusz vallo-mást: „Jencikém! Imádkozó szeretettel kérem a mi Urunk Áldását drága, alázatos életedre! Olyan ajándék volt számomra a mi kettőnk szeretetben összeforrt, boldog élete, hogy az szinte hihetetlen kincs. Maradj velem, ilyen mindenekfelett összeforrvá.

Forró szeretettel könyörgök, hálát adok leborulva mindazért a kegyelemért és áldásért Uram, amivel körülvevttél, megáldottál bennünket eddigi közös életutunkon, és vezettél! Kérlek, továbbra is áldd meg az én drága páromat hosszú élettel, egészséggel”.

Hamarosan megfogalmazódik a posztumusz válasz is, amely földi csatornán már nem juthat el a címzetthez: „Köszönöm! Drága szeretett hitvesem, kedves Editkém, hogy te is úgy érezted, mint én a kettőnk kapcsolatát. Köszönöm az Úr Istennek, hogy földi életemet megáldottad egy ilyen szerető feleséggel, az én aranyos Editemmel. Kérlek, áldd meg gyermekeinket, unokáinkat, és mindazokat, akiket életünk során ránk bízta a Hit, Remény és Szeretet csodálatos ajándékával, amit csak Krisztus Jézus által kaphatunk meg. Köszönet mindazoknak, akik szolgálatként vagy küldetésből tették életünkben, hogy megismerhettük az ember számára készített egyetlen utat Jézus Krisztus által. Nyugodj békében, az örök hazában, az Úr Jézus által kapott dicsőségben!”

A teljes cikk a pozsonyiuti.reformatus.hu oldalunkon olvasható.

Berényi Eszter

Reformáció – mi jut eszembe?

„Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.” 2Kor 3,6

A fenti kérdés kapcsán ez az igevers került elém, de egészen más megvilágításban, mint ahogy az apostol az akkori gyülekezetnek szánta. Vagy talán mégis van hasonlóság? Hiszen Pálék Krisztus korában tényleg az Ó- és Új Szövetség határmezsgyéjén éltek. Elevenen élt bennük a „veretes” ószövetségi világ Mózesrel és ott volt a jézusi valóság a pünkösdi tűzzel. Ez egy mérhetetlen megújulás, egy teljesen új út volt. Ugyanakkor Jézus maga mondta, hogy semmiképpen sem eltörölni, hanem betölteni jött a törvény, a mózesi világot.

Talán ehhez lehetne hasonlítani a reformációt, amely – nem ekkorra léptékben –, de egy gyökeres irányfordulást hozott az akkori egy-

ház megkövesedett életébe. Ilyen gondolatsor mentén végignézve saját életemet, hamar fölfedezhető a megkövesedés, a meghidegülés. Pedig néhány verssel később az apostol így fogalmaz: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét mindnyájan,...” (2Kor 3,18a) valóban vissza tudjuk tükrözni?? Mi látszik rajtunk a minket szemlélők felé? Érezzük ennek a felelősségét?

A dja Isten, hogy a reformáció bennem, bennünk mindig megújulást hozzon – napról napra!

Pálóczy Attila

*„Embernek ének jelzi az időt,
az tartja számon minden eleinket.”*

A Reformáció szó hallatán a méltatlanul ritkán emlegetett nagy-szerű írónk, Ratkó József fenti szavai jutnak eszembe. A Segítsd a királyt! című drámájának öreg táltosát idéztem. Nevezzük nevén, kik is ezek az „eleink”, akik máig énekeltenek bennünket.

Luther doktor mindenekelőtt, aki a Wartburg várbeli „fogságában” németre fordítja a Bibliát, és ezzel történelmet ír. Ennek nyomán születhetett meg a német barokk zene. Egyebek mellett H. Schütz motettái, zsoltárai, J. S. Bach kantátái, passiói, G. F. Händel oratóriumai. Luther gyülekezeti énekei (szöveg és dallam szerző volt egy személyben) a korálok, mint énekes imádságok világszerte gyakorlattá váltak a protestáns liturgiában.

Nálunk a bibliafordítás szent misszióját az „istenes vénember” a gönci esperes Károli Gáspár végzi el. Mellette segítkeznek az ifjú teológus Szenczi Molnár Albert. A frissen fordított fejezeteket félve a váratlanul rátámadó császári zsoldosoktól ő hordja át Vizsolyba a nyomdába. Te hűséges látogató, ha megállsz a történelmi vizsolyi templomban az eredeti Károli Biblia előtt, kegyetképpen énekelj el egy hálaadó zsoltár verset. Közben gondolj rá, hogy ezeknek a zsoltároknak Genfben Kálvin volt az ötletadója. A francia verseket a korabeli irodalom jelesei: C. Marot és T. Béza készítették. A zseniális magyar fordítással Szenczi Molnár Albert nem egészen száz nap alatt készült el.

Magyar XVI. század, három részre szakadt ország. Éhség,

járvány, létbizonytalanság egyfelől, nemzeti nyelv, magyar Biblia, magyar Zsoltároskönyv, lánglelkű prédikátor-költők verses imádságai másfelől. Budát a török be tudta venni másfélszáz évre, a magyar nyelv ellenben mindezenekelőtt istenáldotta fordítóink jóvoltából bevehetetlen várnak bizonyult

„Sokan elhallgattak már, Szenci Molnár Albert még mindig énekelte a magyar századokat” – írja Sütő András. Adja Isten, hogy énekeltesse az idők végezetéig!

Berkesi Sándor

SZENCZI MOLNÁR ALBERT (1574-1634)

Debrecenben tanult, Aztán Wittenbergben, Strasbourgen és Genfben is járt.

Ifjú korában Göncről Vizsolyba szállította a bibliafordítás kéziratát, és vitte Göncre a kinyomtatott lapokat.

Genfben találkozott Kálvin utódjával, Béza Tóddal.

100 nap alatt fordította le Heidelbergben a zsoltárokat.

Kálvin fő művét, az Institutiot is lefordította.

59 éves korában Kolozsváron halt meg.

A Reformáció gyermekai

COVID-19 idején

Az egész világot sújtó COVID-19 vírus Kárpátalján élő testvéreink mindennapjait tovább nehezítik. Az ukrán államvezetéstől elhanyagolt területen az egészségügyi ellátás is akadozik. Bár Magyarország kormánya igyekszik támogatni őket, hitünk-ből fakadóan nekünk is feladatunk bajaik enyhítése. Gyülekezetünk 2017 óta több kárpátaljai családnak segített gyermeknevelési gondjain. Közöttük két család két éven át kapta adományainkat, akik a program felelőse közvetítésével köszönőleveleiket elküldték nekünk.

” Kedves Nőszövetségi Tagok! Köszönettel írjuk néhány sorunkat, mindazért a segítségért, melyet Önöktől kaphattunk. Öt gyermek nevelése áldott, bár nagyon nehéz feladat jelenlegi helyzetünkben. Sajnos rossz anyagi helyzetünk

még több nehézséget okoz a hétköznapokban. A gyerekek étkeztetésében és a téli tűzifa megvásárlásában komoly segítséget jelent az Önök támogatása. Isten áldja meg életüket, családjukat és munkájukat.

Köszönettel: Sándor család, Benéből

” Tisztelt Magyar Református Nőszövetség! Kedves ismeretlen Keresztmama! Köszönetünket küldjük részetekre. Hálásak vagyunk, mert gondoltok ránk, és szíveteken viselitek sorsunkat. Támogatásotok hozzájárul a mindennapi megélhetésünkhöz. Segít, hogy gyermekeinket jobb körülmények között nevelhesük. Isten áldja meg életüket gazdagon.

Szeretettel: Maruska család, Verbőcrről

Kárpátaljai testvéreink, a püspök úr és a program vezetője minden alkalommal hálás szívvel köszönik meg adományainkat. Én is hálás szívvel köszönöm, hogy gyülekezeti testvéreink Berkesi Gábor és Székely Tamás nagytiszteletű urak hirdetései-re minden alkalommal jószívű adományaitkat szánják a határon túlra szakadt nehéz sorsú testvéreink megsegítésére.

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

*Testvéri szeretettel, Lambert Győzőné,
a Hálaadás Református Nőszövetség elnöke*

Rácsodálkozni a szeretetre

Beszámoló a Pozsonyi úti ifi életéről

Csodálkozni, meglepődni, értetlenül és némán állni valami kedves, bár picit zavarba ejtő és alapvetően gyermeki tapasztalat. Legalábbis így gondolunk sokszor erre a szóra. Csodálkoznak persze felnőttek is, csodálkoztak azok, akik Jézus hatalmát megtapasztalták, amelyhez hasonlót soha azelőtt és azóta nem láttak. Bennünket pedig mai napig érnek váratlan helyzetek, emberi szavak, ajándékok,

amelyek pozitív érzéseket ébresztenek bennünk; vagy éppen csalódások, bántó kifejezések, mondhatjuk, hogy kellemetlen meglepetések. Előbbi örömteli, utóbbi inkább félelmetes.

Szomorú azt hallani, amikor viszont valaki azt mondja: „nekem már semmi sem meglepő”. Láttam én már mindent. Ez rendszerint a csalódott, mélyen sebzett ember szava, aki beragad a racionalitás rémisztően zárt világába. Mindenre van magyarázat, mindennek van oka és következménye, jónak és rossznak egyaránt. Bármit tapasztalok, annak oka vagy célja, vagy következménye van. Mindent meg lehet indokolni. Láttuk ezt már ezerszer! Ami viszont az utóbbi hónapokban történik a fiatalok között, nekem annyira új és örömteli, hogy bizonyágtételre sarkallt, ezért szeretném leírni röviden a

történetét, három bekezdésben, amelyből az első egy történet, a második beszámoló egy alkalomról, a harmadik pedig egy életézés a mostani közösségünkről.

1 A történet. A történet nyárhoz kapcsolódik és egy kicsit a pandémiához. Volt két dolog, amit már 2019-ben tudtam, az egyik, hogy 2020 júliusában elmegyek egy orvosi kezelésre a Mátrába, asztmámat gyógyítani, és hogy 2020 augusztusára megért a helyzet arra, hogy néhány év szünet után ismét önálló ifitábort tartunk a gyülekezet fiataljaival. A pandémia aztán hozott váratlan körülményeket. Kérdés volt, hogy lesz-e tábor, s lehet is, ki az, aki el tud jönni, lehet, hogy 10-en sem leszünk. Aztán kiderült, lesz gyermektábor és ifitábor is, előbbiben viszont az előző évekkel ellentétben nem lehetek ott, mert a gyermektábor ideje egybeesik kezeltetésemmel, amely alatt én kvázi karanténban leszek Kékestetőn. Így aztán nem voltam tanúja a csodának, ami ott történt, csak megtapasztalója. A fiatalok egymásra találása és a szívükben valami mélyről jövő megdobbanás ahhoz vezetett, hogy az ifi táborban tartalék matracokra lett szükség, hiszen közel húszan lettünk. Ott pedig olyan gondoskodást kaptunk szállásadó pótnagymamánktól Marika nénitől, hogy süteményeinek ízét mai napig fel tudjuk idézni, s a neve el-

hallgatását kérő, ám gyülekezetünkbe járó kedves házaspár is olyan szeretettel fogadott kertjében, s kalauzolt bennünket a gyönyörű balatoni hegyekben, hogy ott is rácsodálkoztunk a levegőnek valamiféle más rezgést adó szeretetre.

Valami olyan különlegeset éltünk ott át, ami nem emberi munka önmagában, vagy igyekezet, vagy szervezés – volt mögötte az is – de ez plántálás, öntözés földmunka csupán. A növekedést ugyanis az Úr adja. És ez növekedés volt, olyan növekedés, amely egy újabb balatoni meghívással folytatódott a bennünket meghívó két angyali teremtésnek is szívből köszönjük!

2 Az alkalom. Hogy is van ez az egész? Ez a szeretet dolog... Ősz-től újraindítottuk felnőtt ifjúsági alkalmainkat, nagyjából 3 hetente tartjuk péntekenként este 8 órakor és szeretetkapcsolatainkkal foglalkozunk. Vezérigénk a szeretet parancsa, és arról beszéltünk, hogy a szeretetkapcsolataink alapja az Istennel való szeretetkapcsolat, nem véletlen, hogy azzal kezd az ige: szeresd az Urat, szeresd teljes szívedből, teljes erődből, elméd minden erőfeszítésével, s csak utána mondja: szeresd felebarátodat. Megtanulni egészen Istennel lenni, rá figyelni, érte áldozatot hozni, erőmet, elmémet, gondolkodásomat neki adni, neki alávetni, az ő akaratát tanulni, mekkora segítség abban, hogy tanuljak embertársaimhoz is egészségesebben viszonyulni. Mert a szeretetben is az a leginkább csodálatra méltó, hogy indokolatlan. Ezt beszélgetésünkben is meg tudtuk fejteni, hogy a szeretetnek nincs oka, nincs miértje. Az elismerésnek, a tiszteletnek van, így a megvetésnek is. De a szeretetnek nincsen.

A szeretet érzése túlmutat az ok és okozat szűkös koordinátáin. Van egyfajta szimpátia, egyfajta tapasztalat, hogy tesz értem a másik és normálisan beszél velem. Ebből aztán kialakul valamiféle ragaszkodás bennem, ami akár ahhoz is vezethet, hogy mellé állok egy nehéz helyzet-

ben, és kitartok mellette, mert szövődik bennünk és közöttünk egy láthatatlan és mégis létező erős szövetség. Egyre inkább elfogadom hibái ellenére is, és megtapasztalom, hogy ő is így tesz velem. Ennek pedig az lesz a velejárója, hogy bizalom ébred bennünk egymás iránt, ami tovább erősíti elfogadásunkat és hűségünket, a szimpátiáról, a szavakról és tettekről nem is beszélve.

Persze ebben mi emberek nagyban különbözünk Mennyei Atyánktól, aki nem szimpátiát néz, nem a szavainkat és tetteinket, mert ez alapján a többségünk mehetne egyenesen a pokolba. Ő nem azt nézi, amit mi emberek a szemünkkel figyelünk. Ő hitet keres a szívünkben.

Nyitottságot? Egy esélyt? Valami ilyesmit. Cserébe pedig adja a Fiút és vele együtt mindent minékünk. Milyen jó, hogy a szeretetet – istenit és emberit – nem kell, de nem is lehet megszolgálni, kiérdemelni, kiharcolni. Csak jön és levesz a lábamról.

3 Az életérzés. Azt érezzük évek óta, de idén talán sokkal inkább, hogy ezek az alkalmak feltöltöttek bennünket. Rácsatlakozunk a „Menyneyi töltőre” és csak töltekezünk. És rácsatlakozunk egy emberi töltőre is. Egymásra. A sok-sok bántó szótól ütött-kopottan érkezve egymás mosolya, simogató szavai és persze ölelése valódi gyógyír számunkra. Beszélnek helyesen egyre többet verbális bántalmazásról, mi pedig beszélhetünk verbális simogatásról. Isten országa van közöttünk, bennünk, s „a fáradtak ott megnyugszanak, ínségesek megáldatnak”. Ebbe a közösségbe hívunk szeretettel minden fiatalat hétről-hétre, frissülésre, töltekezésre, megújulásra. Személy szerint ifjúsági lelkészként is próbálok ebben gyülekezetünk fiataljainak rendelkezésre állni, keressenek bátran, akár elektronikus úton is (szekely.tamas@reformatus.hu)! Legyünk együtt részesei az Úr-adta növekedésnek, rácsodálkozva e nehéz hónapokban is a szeretet, s a Szeretet mindent meghaladó erejére!

Szekely Tamás

Missziói események

„Mindeddig megsegített minket az Úr!”
1Sámuel 7,12

* Június 14-én gyülekezetünkben huszonkét gyermek tett konfirmációi fogadalmat. Hála érte, hogy a vírusos időszak ellenére idén is jó renddel megtörténhetett ez az emlékezetes, szép ünnepi alkalom.

* Július 19-24.: A Zemplén megyei Hercegkúton tarthattuk nyári ifjúsági és gyermektáborunkat. Baljós előjelek ellenére – öt állandó munkatársunk nem tudott részt venni – mégis kiválóan sikerülhetett. Hála érte! A járvány ellenére is majd nyolcvanán voltunk együtt. A témánk Dávid király megunthatatlan története volt. Közös színdarab formájában, csoportos beszélgetésekben idéztük fel a pásztorkirály ikonikus személyét. Megtekintettük az ország legszebb tengerszemét, libegőztünk, boboztunk az ország leghosszabb pályáján, „rohammal” elfoglaltunk két híres várat (Boldogkő és Füzér). Nem maradhatott ki a méltán nagy jelentősé-

gű református település, a Bodrogparti Athén: Sárospatak. Koszorút helyeztünk el Károli Gáspár gönci szobra előtt, valamint a vizsolyi nyomda falánál. Köszönjük tábori ifjaink önzetlen szolgálatát (csoportfoglalkozás, sport, akadályverseny, magyar táncház, fotózás...), a hátország – szülők, családtagok, gyülekezetünk – imatámogatását!

* Szeptember 1.: A szokásosnál is több szervezési nehézség ellenére beindulhatott az iskolai hittanoktatás. Gyülekezetünk az idei tanévben öt általános iskolában harmincöt csoportot pásztorol három vezetővel (Berkesi Gábor, Székely Tamás, valamint jelen sorok írója). Külön örö-

münk, hogy idén először a Berzsenyi Dániel Gimnáziumban is tarthatunk foglalkozást (Székely Tamás).

Jól volt személyesen találkozni a már jól ismert diákokkal, valamint huszonnégy új, elsős gyermekkel! Október utolsó hittanóráinak tematikája a legtöbb csoportban a Reformáció – alapelvei az egész tanév, sőt életünk pillérei lehetnek.

* Megkezdődött a felnőtt (hétfőn este fél nyolctól) és a gyermek (péntek délután három órától) konfirmáció előkészítő foglalkozás. Szép számmal vannak résztvevők mindkét alkalmon – továbbra is lehet jelentkezni mindkét csoportba.

A nyári tábor alkalmával koszorút helyeztünk el Göncön és Vizsolyban

Ha Isten segít, szeretnénk megtartani idén is a szokásos adventi családi délutánt november 28-án (szombaton) délután négy órai kezdettel. Ez alkalommal kerülhetne sor a hercegkúti táborunk utótalálkozójára is. Ha e tervek Urunk előtt kedvesek, kérjük áldását rá!

Nyári táborunk egyik éneke legyen mindenkori hálaadás:

„Szívből köszönöm Uram, az életet, mind a jóért, mit oly bőven adtál nekem, zengek hálaéneket.

Szívből köszönöm Uram a békémet, most hozzád száll az öröm hangjain: Halleluja!

Szívből köszönöm Uram, hogy úgy szeretsz, mikor próbákkal küzdök, Te rám tekintesz, felém nyíjtod szent kezéd.

Szívből köszönöm Uram az új erőt, a lelkem hálaímát mond neked: Halleluja!”

Horváth Éva

Egyházunk hírei

Tisztújítás, 2020

Elkezdődött a tisztújítás a református egyházban: egyházmegyéinkben, egyházkerületeinkben és zsinati szinten is. 2020. október 21-én a Dunamelléki Egyházkerület püspöki tisztségére, Dr. Balla Péter és Balog Zoltán jelöltekre szavazott presbitériumunk. Bővebb információt a *reformatus.hu* oldalon, a püspökjelöltekkel készített interjúkat pedig a Parókia portálon találunk (www.parokia.hu).

1956 kilométer a hősöknek

A Lónyay Utcai Református Gimnázium futással tisztelgett 1956 és napjaink hősei, az egészségügyi dolgo-

zók előtt. Kezdeményezésükhöz mások is csatlakoztak, nemcsak a futásban, de az adományozásban is. A „Futás és Fohász 1956” során az intézmény tanulói és tanárai összesen 1956 kilométernyi távot futottak, és ezzel párhuzamosan adományokat gyűjtöttek az MRE Bethesda Gyermekkorház dolgozóinak – ahogy a kiírásban fogalmaznak: „napjaink hősei- nek”.

Gyülekezeti hírek

Elhunyt Barátossy Jenő

Megrendülten tudatjuk, hogy 2020. szeptember 9-én, életének 95. évében elhunyt Barátossy Jenő tiszteletbeli örökös főgondnokunk, mérnök, aki szakmai tevékenysége mellett református egyházát is híven szolgálta mint volt egyházkerületi tisztségviselő és mint a Budapest Pozsonyi Úti Református Egyházközség főgondnoka. Drága Jenő bácsi munkásságára, szolgálatára, áldott életére emlékezünk a napokban gyülekezeti honlapunkon és az újság hasábjain is. Legyen áldott emlékezetel!

Ajánló

Szőke Attila Szilárd és Szőke Etelka: **Közeledjetek!**

A Szőke-házaspár **Közeledjetek!** című könyvében a házastársi kapcsolaton belüli biztonságos érzelmi kötődés, az egymáshoz és Istenhez való közelség kerül a középpontba. A kötet a református lelkészpár sokéves házasság- és családgondozásának gyümölcse, amelyben saját tapasztalataikat tudományos igényességgel, keresztyén, biblikus szemlélettel adják át.

Kálvin Kiadó, online 1700 Ft.

Bölcsföldi András és Fodorné Ablonczy Margit: **Maradjanak szívedben – ifjúsági áhítatoskönyv**

„Fiatalok között szolgálva igen nagy harcokat vívtunk egy-egy emberért, s így született meg ennek az áhítatoskönyvnek a gondolata. Kellene egy olyan segítség, ami eligazítja őket az élet sűrűjében. Nem helyettük dönt, de megadja a határokat, amelyeket átlépve életük veszélybe kerül. A Tízparancsolat örökre aktuális iránymutatása ez. Úgy fogalmaztunk, hogy mai élethelyzetek, filmek, könyvek, kísértések egyaránt sorra kerüljenek, s közben olvassák a Bibliájukat, ismerjék meg jól Isten útmutatását. Minden bibliai könyvbe belekóstolunk, de van, amit végigolvasva (pl. Pál rómabeliekhez írott levele) együtt gondolkodunk annak vezetésével.”

Parakletos Könyvesház, 2320 Ft

Online elérhető

Gyülekezeti oldalunk:

<http://pozsonyiuti.reformatus.hu>

Gyülekezeti facebook-oldalunk:

<https://www.facebook.com/pozsiref>

Youtube-csatornánk:

<https://www.youtube.com> > Pozsonyi

Úti Református Gyülekezet Budapest

Biblia

<https://abibliamindenkie.hu>

Egyházunk megújult hivatalos oldala

<https://reformatus.hu>

Napi ige, Kalauz

<https://reformatus.hu/isten-szolt>

Reformátusok Lapja

<https://reformatus.hu/reformatusok-lapja>

Parókia portál

<https://www.parokia.hu>

Online közvetítések

<https://reformatus.hu/mediumok/online-kozvetitesek>

Alkalmaink

**2020. november 15. vasárnap,
16 óra**

Családi istentisztelet

**2020. november 28. szombat,
16 óra**

Adventi családi délután és tábori
utótalálkozó

**2020. november 29. vasárnap,
10 óra**

Advent első vasárnapja, ünnepi
istentisztelet

Kedves nyári emlék: a „Pozsi” csapata Vizsolyban